

Như Bóng Mây Trời

Tường Thúy, K20/1

Mai Khôi đi lang thang trong sân trường Luật. Đã lâu lắm rồi, có lẽ chừng khoảng gần hai năm thì phải, cô chưa khi nào trở lại nơi này, nơi mà lần đầu tiên cô gặp Nguyễn Duy, mối tình đầu của mình. Ngồi xuống gốc cây nơi Duy hay đứng chờ để nhìn thấy cô, rồi cúi xuống nhặt một cánh lá khô, Khôi mân mê nó trong tay và rồi một dòng ký ức chợt tuôn chảy trong đầu.

Hôm ấy...

- Ê Mai Khôi, mày có thấy anh chàng áo xanh đứng dưới cây phượng đằng kia không? Tao thấy hần nghĩa mày mấy hôm nay rồi.

- Đâu, chỗ nào?

- Phía tay trái, gần bãi để xe ấy. Mày đừng có quay lại nhìn.

- Ở hay cái con này, Khôi tròn mắt nhìn bạn. Mày chỉ cho tao rồi lại bảo tao đừng nhìn, Yến Chi, mày có khùng không?

Chi ôm vai bạn cười nhẹ:

- Không phải vậy, ý tao là mày đừng có nhìn trực diện như vậy kỳ lắm. Mày liếc liếc thôi.

- Tại sao phải liếc? Khôi vênh mặt lên. Hấn nhìn tao, thì tao có quyền nhìn lại. Để tao lại gần xem cho rõ hơn.

Nói xong, cô tạo cho mình một nụ cười thật dễ thương, thật quyến rũ rồi từ từ đi về phía anh chàng áo xanh. Yên Chi hết hồn, muốn kéo tay bạn lại nhưng biết tính ngổ ngáo của Mai Khôi có ngăn cũng bằng thừa, nên cô chỉ lẳng lặng đi theo sau quan sát để xem Khôi giở trò gì. Khi Khôi đi gần đến nơi đó, Mai thấy anh chàng kia cười như sẵn sàng đón người đẹp, thì chợt Khôi đã đổi hướng đi về phía bãi đậu xe, làm chàng ta ngớ ngàng, nụ cười như bị đóng băng. Đoán ra ý định của bạn, Yên Chi muốn bật cười, nhưng cô đã cố kềm bằng cách mím chặt môi lại và chạy đến bên Khôi:

- Con khi, mày làm cái trò gì vậy. Tao tưởng mày lại xem mắt chàng rồi, “tình yêu như trái phá”chứ. Sao lại đổi chiều vậy?

- Ủa, mày nghĩ sao vậy, bộ tao dễ bị vẻ đẹp trai quyến rũ lắm hả. Còn lâu, hồng để đâu em.

- Tao thấy anh chàng trông cũng sạch nước rửa mặt mà. Sao mày chê?

- Mày khoái hấn ta hả? Nhưng cho mày đấy.

- Hấn chắm mày chứ đâu có chắm tao, giày ai nấy đi, không vừa chân thì không xài. Nhưng mà... Đẹp trai quá, bỏ qua thì uổng lắm đấy... Yên Chi chép miệng.

- Nhưng cho mày mà mày lại không thèm. Thôi được, tao xài tạm vậy. Hì hì hì, mày nói đúng đẹp trai như vậy mà bỏ thì uổng lắm. Ngày mai, nếu có duyên với nhau, thì chàng sẽ vẫn đứng đó và tao sẽ lại tán chàng được chưa?

Mai Khôi mỉm cười một mình khi nhớ lại những trò tai quái của mình và Yên Chi khi còn đi học. Bây giờ mình cô ngồi đây, trong khi Yên Chi đã bỏ về quê, không biết vì lý do gì mà đã chẳng để lại cho cô địa chỉ. Còn Nguyễn Duy cũng biệt tăm luôn, sau khi hứa, lần về phép kỳ tới sẽ đến nhà cô để cùng

mẹ Khôi bàn tính ngày đám hỏi. Nước mắt đọng đầy trên mi, Khôi úp mặt trên đầu gối, nhớ đến Yên Chi, đến Duy.

Đã mấy năm rồi, ngày đó hai đứa cùng đến Luật ghi danh. Lúc về trời đổ cơn mưa to. Mai Khôi đứng chờ trong nhà để xe, thì Yên Chi chạy tới, người ướt mem, run lên cầm cập. Thấy vậy, sẵn cầm chiếc khăn quàng cổ trong tay, Khôi choàng lên người Mai và nói:

- Bỏ khoác cái khăn này cho đỡ lạnh, nó hơi mỏng nhưng có còn hơn không.

- Cảm ơn.

Và từ đó hai đứa quen nhau rồi hợp tính, hợp tình trở nên thân thiết, cho đến ngày Yên Chi bỏ đi. Mai Khôi buồn vô cùng, nỗi buồn đó cứ đeo theo cô dai dẳng không rời. Nhưng “phước bất trùng lai, họa vô đơn chí”, lời hứa trở về thăm Khôi của Duy cũng không bao giờ thành sự thực, ngày đám hỏi của cô chỉ còn là như một giấc mơ. Mới đầu cô tưởng anh gặp bất trắc gì, đến gia đình anh để hỏi thăm, thì được biết anh vẫn bình yên, và vẫn về thăm gia đình như mọi lần. Còn tại sao Duy không gặp Khôi thì không ai biết lý do, có hỏi, Duy cũng lảng tránh không trả lời. Tuy có một điều là hình như anh không còn vui vẻ như xưa, nét mặt luôn mang vẻ u uất, buồn khổ.

Việc Duy dứt tình không lời tạm biệt đã đẩy Mai Khôi vào những ngày sống không bằng chết. Khôi đã sống với một tâm hồn trống rỗng và một trái tim tan nát. Duy ơi, anh ở đâu, tại sao lại bỏ em mà không nói gì? Sao tàn nhẫn với em như vậy, hả Duy? Cô đã từng lang thang trên phố với bước chân vô định, với hình ảnh Duy đây áp trong trái tim rướm máu. Hôm nay, trong mơ hồ cô lại thấy Duy trong sân trường này.

- Mai Khôi, hôm nay anh chàng đẹp trai vẫn đứng kia kìa.

- Vậy là chàng vẫn chờ tao, hi hi...

Chưa kịp ngưng tiếng cười đầy vẻ khoái chí của mình, Mai Khôi đã vội bấm nhỏ Chi:

- Chi ơi, hình như anh ấy tiến về phía chúng mình kìa.

- Ồ há.

Cả hai đứng như chôn chân tại chỗ và nhìn về phía chàng trai. Hôm nay anh không mặc chiếc áo xanh, mà lại rất oai phong trong bộ đồ lính rằn ri. Vẫn với nụ cười của ngày hôm qua, nhưng không phải nụ cười đóng băng, trái lại là một nụ cười rất ư là tình.

- Xin chào Mai Khôi, chào Yến Chi, tôi là Duy, Nguyễn Duy. Rất muốn hâm hạnh được làm quen với các cô. Chắc các cô không trách tôi quá đường đột, phải không?

Yến Chi láu táu, nó cười hì hì:

- Dạ, không sao đâu anh. Ủa mà sao anh biết tên tụi tôi?

Duy cười:

- Người đẹp thì ai mà chẳng biết tên.

Khôi quay lại, huých nhẹ Chi:

- Ê mày, mày nói không sao, sao được. Tự dưng có ông lính đến đòi làm quen, sợ chết đi được. Tại có mày đi cùng, chứ một mình tao ấy à, sợ đến rụng tim chứ chơi sao?

- Con này, mày cứ nói quá.

Quay lại phía Duy, Yến Chi phân trần:

- Anh đừng để ý bạn tôi nói gì nha, nó đùa để trêu anh đấy mà.

Không để cho Duy kịp phản ứng, Khôi cong môi lên:

- Đùa, ai mà đùa. Tui nói thật đấy, tui đau tim mà lăn ra đây, có người phải thương nhân mạng đó.

- Nếu Mai Khôi mà lăn ra đây, tôi sẵn sàng tình nguyện bé

Mai Khôi đi bệnh viện liền.

Mai Khôi đỏ mặt khi bị Duy trả đũa, cô vênh mặt lên:

- Dô Dziên, ai cần. Thấy anh là lính nên tôi mới... sợ chứ...

- Lính đâu có gì đáng sợ, lính hiền khô à.

- Hồng dám đâu, có đó...

- Có gì?

- Súng.

Yến Chi ôm lấy Khôi cười sặc sụa, trong khi mặt Khôi vẫn tỉnh khô. Còn anh thì quay đi để dấu nụ cười sau khi phán cho Mai Khôi một câu xanh rờn:

- Đệ nhất danh hài.

Sau lần tiếp xúc đầy ấn tượng đó, bọn họ quen nhau và cứ mỗi lần Duy về phép là bộ ba lại gặp nhau tại một quán cà phê quen thuộc. Tình cảm của Duy đối với Mai Khôi càng ngày càng rõ rệt hơn, và Yến Chi cũng đã nhìn thấy điều đó. Mặc dù cả Duy lẫn Mai Khôi đều không có một lời nói, hay cử chỉ nào làm tổn thương đến cô, nhưng cô vẫn thấy mình là kẻ thừa thãi bên cặp tình nhân kia. Rồi những lần sau đó, việc vắng mặt của Yến Chi đã làm Khôi và Duy chú ý. Khôi đã hỏi thẳng Chi:

- Sao những lần Duy về phép, tao có nói cho mày biết. Sao mày không đến gặp tụi tao?

Mới đầu Chi còn lấy cớ khi thì bận, khi thì ốm. Nhưng Khôi không tin, cô đành nói thật:

- Mày có điên không, khi mà tụi bay tù tì, tú tí với nhau lại bảo tao ngồi đây mà nhìn cho rõ rãi ra à. Thôi cứ việc “yêu nhau đi chiều hôm tối rồi”. Còn tao, tao cũng phải tự kiếm một nửa của mình chứ?

Yến Chi đã nói thật với bạn, nhưng cô chỉ nói một nửa, vì cô không thể bảo với Mai Khôi là cô cũng yêu Duy, yêu đến cháy lòng. Cô không thể chứng kiến những âu yếm, ngọt ngào

của người mình yêu trao cho người bạn thân của mình mà không đau đớn trong tim.

Không có mặt của Chi, Duy không còn phải e dè khi anh muốn nói những lời âu yếm hay nắm tay Khôi nữa và họ đã có những thời khắc thần tiên khi chỉ có hai người.

- Chiều nay mình đi ciné nghe Khôi.

- Thôi không đi đâu.

- Đi đi, phim Verte Demeure, Audrey Herburn, và Anthony Perkin đóng hay lắm, toàn tài tử em thích không hà. Đi xem Anthony có đẹp trai bằng anh không? Đi nhé!

- Eo ôi, nõ thể. Mà thôi không đi đâu, sợ lắm.

- Sợ cái gì? Đừng nói với anh là sợ sủng nhe..

- Vớ vẩn, sợ anh thì có.

Và trong bóng tối của rạp, nụ hôn đầu đời của người con gái đã cho cô biết thế nào là mê mị, là chất ngất, là rung động.

Khôi nhớ những buổi tối trên sân thượng nhà cô, ngồi trong vòng tay Duy, vừa ngắm sao trời, vừa nghe anh thủ thỉ bên tai lời âu yếm mặn nồng, cùng những nụ hôn đắm say, thử hỏi còn hạnh phúc nào hơn.

- Duy ơi, hát cho em nghe đi.

- Em muốn nghe bài gì? “Gửi Gió Cho Mây Ngàn Bay” nha?

- Bài này hay, nhưng hơi buồn. Em sợ bài buồn lắm.

- Hơi buồn một tí, nhưng mà hay.

- Vậy Duy hát đi.

“Vời bao tà áo xanh, đây mùa Thu. Hoa lá tàn hàng cây đứng hững hờ. Lá rơi từng cánh, rơi từng cánh. Rơi xuống âm thầm trên đất xưa...”

Tiếng hát đậm ấm, ngọt ngào của anh hòa cùng tiếng đàn vang trong trời đêm nghe mới quyến rũ làm sao, Khôi ngồi tựa vào lưng Duy mê mẩn thưởng thức, mà không để ý đến lời bài

ca mang ý chia lìa không trọn vẹn của một cuộc tình, điều mà từ khi biết yêu cô luôn dị ứng đến gần như mê tín.

“Nhưng thôi tiếc mà chi. Chim rồi bay. Anh rồi đi. Đường trần quên lối cũ, người đời xa cách mãi. Tình trần khôn hàn gắn thương lòng.”

Giờ đây, Duy đã là cánh chim bay quên đường về, bỏ lại Mai Khôi với một trời thương nhớ.

Mẹ Khôi thấy con gái đau khổ quay quắt, chỉ biết ôm con vào lòng an ủi:

- Mẹ không tin thằng Duy nó bội bạc con đâu. Dù chỉ giao tiếp vài lần nhưng mẹ cũng có cảm giác là Duy là một đứa có tư cách đàng hoàng. Chắc phải có uẩn khúc gì đây nên nó mới như thế.

Mai Khôi nước mắt lã chã, âm ức cô nói:

- Uẩn khúc gì thì anh ấy cũng phải kể với con chứ, kiểu đâu cứ lằng lặng mà đi như vậy. Con hận lắm. Cả cái con Yến Chi cũng thế. Con có lỗi gì với nó chứ?

Với Khôi, Yến Chi biệt tâm không lý do cũng giống như một cái gai trong lòng. Nó đau nhức, khó chịu mà cô không sao lấy ra được

Mẹ Khôi biết giờ có nói gì cũng vô ích, thôi thì đợi một thời gian cô nguôi ngoai, lúc đó bà sẽ sắp xếp để kiếm cho cô một tấm chồng. Hy vọng cô sẽ dần quên.

& & &

Thời gian trôi qua, Mai Khôi tuy đã bớt sầu đau, nhưng tận trong trái tim cô, vết thương vẫn chưa lành hẳn. Cô đã trở về với cuộc sống bình thường, đã đi làm lại để thỉnh thoảng sau khi tan sở, cô lại ghé cái quán cà phê mà lúc trước cô và Duy thường ngồi, như muốn nhớ lại chút kỷ niệm của thuở mới mặn nồng và cũng như để đo lường lại nỗi đau của lòng mình vì dẫu sao cô chưa hẳn quên được Duy. Hôm nay cũng vậy, Khôi đang ngồi nhâm nhi ly cacao nóng hổi thì có tiếng người

nói bên cạnh:

- Mai Khôi có cho phép tôi được ngồi chung bàn không?

Ngược mặt lên, Khôi bắt gặp một khuôn mặt quen thuộc của người bác sĩ quân y mà cô mới quen cách đây hai tuần, tại Tổng Y Viên Cộng Hòa, khi cô đến thăm người anh họ, bị thương trong một cuộc hành quân, đang nằm điều trị tại đây. Lịch sự, Khôi đứng lên:

- Dạ, xin anh cứ tự nhiên.

Người bác sĩ cảm ơn và ngồi xuống.

Cuộc gặp gỡ này, ít ra cũng làm Mai Khôi cảm thấy lòng mình như nhẹ nhõm hơn, vì cách nói chuyện của người đàn ông này rất dễ thương và đầy thú vị. “Anh ấy chắc chỉ lớn hơn Duy vài ba tuổi là cùng”, cô đã có chút nhận xét về người bạn mới này. Nhắc tới Duy, Khôi cảm thấy có chút chạnh lòng. Hình như bây giờ hình ảnh Duy chỉ còn như một dấu ấn mờ nhạt trong hồn cô mà thôi. Tuy có mờ nhạt nhưng nó vẫn là một dấu ấn, khó xóa hẳn. Mẹ cô nói rằng cô phải biết thương mình, nhất là phải biết quên, quên những gì không nên nhớ và không đáng nhớ. Nhưng quên được không đó mới là vấn đề.

Thời gian vừa qua, là khoảng thời gian khủng khiếp nhất của Khôi. Nỗi đau bị hai người bạn cô thương yêu nhất, ngoài gia đình, ruồng bỏ không một lý do. Mai Khôi như bị u uất, cô hầu như không tiếp xúc, liên lạc với ai. Miệng cô lúc nào cũng chỉ có các câu hỏi tại sao và tại sao. Vì sợ cô bị điên, mẹ Khôi và gia đình phải đưa Khôi vào bệnh viện.

Nằm ở bệnh viện hơn một tháng, Mai Khôi được bác sĩ cho về. Từ đây con người cô gần như đổi khác. Cô bé Mai Khôi nhí nhảnh, ăn nói ngổ ngáo không còn nữa, thay vào đây là một Mai Khôi trầm lặng, ít nói. Bộ tóc ngắn kiểu con trai cũng đã được đổi bằng một mái tóc lưng ngang vai. Một Mai Khôi đã lột xác.

Mẹ cô cảm thấy tinh thần con hầu như gần bình phục, bà

liền nghĩ tới việc tìm một người để thay thế Duy trong trái tim của cô. Lựa một hôm thấy cô vui vẻ, bà đem chuyện này ra bàn. Mai Khôi ngồi im không nói một lời, cô để mặc mẹ mình đưa ra những dự tính tương lai sau này, cho tới khi bà chốt câu cuối cùng của dự tính:

- Mẹ đã nhắm một chỗ cho con rồi. Người ta là người gia giáo, có tiền bạc, học thức, địa vị. Làm vợ người này con không phải lo gì cả, cuộc sống sẽ chỉ là ngồi mát ăn bát vàng thôi. Con bằng lòng nhé.

Mai Khôi ngồi đó, đầu óc cô trống rỗng, mắt nhìn thẳng nhưng trong khóe mắt những dòng nước đang tuôn chảy. Đột nhiên cô cất tiếng nói, chậm rãi nhưng rành mạch:

- Mẹ ơi, con không biết mẹ có còn thương con không, sao mẹ lại đem chuyện này ra nói với con lúc này. Mẹ có biết vết thương trong lòng con vẫn còn đang rỉ máu không hả mẹ? Xin mẹ đừng làm con đau thêm. Có thể bây giờ con không còn yêu Duy nữa, không còn nhớ tới Duy nữa, nhưng cái đau, cái tủi vì bị bỏ rơi, con vẫn không sao hết đau, hết tủi được. Con vẫn còn đau lắm mẹ à. Còn nếu số phận con phải có chồng, thì một ngày nào đó cũng có người hợp duyên, hợp phận với con, chúng con sẽ sống với nhau. Mẹ ơi, đừng ép buộc con phải làm điều con không muốn, ngồi mát ăn bát vàng ư, con không ham. Thời gian qua mẹ thấy con chưa đủ khổ sao mẹ, mẹ ơi!

Tiếng nói pha lẫn tiếng nấc trong dòng nước mắt của Khôi làm mẹ cô xúc động. Bà ôm lấy đầu con gái vào lòng, giọng bà nghẹn lại:

- Con gái của mẹ, mẹ không thương con làm sao được. Thôi mà mẹ biết mình đã sai rồi, suy nghĩ của mẹ không thể là suy nghĩ của con. Mẹ không đúng khi bắt con làm theo ý mẹ. Con đừng giận mẹ nhe. Cho mẹ xin lỗi. Con gái của mẹ, mẹ yêu con.

Mai Khôi ôm chặt mẹ mình, cô thì thầm qua làn nước mắt:

- Con cũng xin lỗi mẹ, mẹ ơi. Con yêu mẹ lắm, yêu mẹ thật

nhiều, mẹ ạ.

Tuy Mai Khôi đã trở lại cuộc sống bình thường, thế nhưng, đôi khi nghĩ lại những việc đã xảy ra cho mình, nghĩ đến Duy, đến Yên Chi, cô vẫn còn cảm thấy bàng hoàng, se sắt.

Hôm nay, thứ Bảy, Mai Khôi có hẹn, cô hẹn với Đông, người bạn bác sĩ Quân Y, mà cô mới quen ít lâu nay. Cô biết Đông có cảm tình với mình, nhưng nỗi đau của cô vẫn chưa lành hẳn, vì thế Khôi chưa dám mở lòng mình cho một cuộc tình khác. Còn việc quen biết một người bạn mới, để cho cuộc đời mình có thêm niềm vui, là chuyện bình thường thôi. Với sự suy nghĩ cởi mở như vậy, Mai Khôi cảm thấy rất thoải mái khi kết bạn cùng Đông.

Vừa bước ra tới cửa, Mai Khôi giật bản mình khi nhìn thấy Yên Chi trước mặt cô. Một Yên Chi tiều tụy, hốc hác mà tí nữa Khôi không nhận ra, cô kêu lên thảng thốt:

- Phải Yên Chi không? Yên Chi, Yên Chi phải không?

Nói xong Khôi nhào tới ôm lấy bạn vào lòng, cô ôm thật chặt như sợ bạn mình lại biến mất. Nước mắt thì ràn rụa mà miệng thì liến láu, cô đặt một lô câu hỏi mà không để bạn mình kịp trả lời:

- Mà đi đâu mà không báo cho tao biết? Bây giờ mà ở đâu? Làm gì? Sao không đến tìm tao?.....???

Lúc này Yên Chi mới nhẹ nhàng gỡ tay bạn ra, cô lau những dòng nước mắt trên má Khôi rồi nói:

- Cho tao vào nhà đã rồi tha hồ mà hỏi. Tao sẽ trả lời hết, không dấu mày điều gì.

- Rồi vào đây, mà uống gì, nước chanh né hay cà phê?

- Gì cũng được, cảm ơn mày. À hình như mày tính đi đâu phải không?

Câu hỏi của Yên Chi làm Mai Khôi sức nhớ cái hẹn của mình. Cô cuống quýt:

- Chết rồi, tao có hẹn. Bây giờ làm sao đây, trễ quá rồi không biết anh ấy còn chờ không?

- Thôi mày kêu taxi đi lẹ lên, tao về bữa khác tao lại.

- Không được, mày phải ở lại đây ăn cơm với tao. Mày về rồi không đến nữa, tao biết tìm mày ở đâu? Tao có cách giải quyết rồi, mày chờ tao một tí.

Nói xong, Khôi đi vào trong bếp. Một lát cô ra, miệng tươi cười:

- Lo cái vụ hẹn xong rồi, khỏe. Ủa, Yến Chi đâu rồi? Nó mới ngồi đây mà. Chi ơi, Chi.

Bỗng Khôi thấy trên bàn nước có một lá thư, cúi xuống cầm lá thư lên, trên mặt phong bì dán kín, không có tên người gửi cũng như tên người nhận. Như có một linh cảm không hay, mang lá thư niêm kín vào phòng đóng cửa lại, Khôi run run xé cái phong bì. Một tấm ảnh rớt ra, tấm ảnh chụp Duy đang bế một đứa bé trai và Yến Chi đứng nép bên Duy. Đó là hình ảnh của một gia đình hạnh phúc. Nhìn tấm hình, trái tim Khôi chột nhối lên, đau điếng như có ai lấy dao đâm vào. Cô ôm lấy ngực, cắn răng lại và nước mắt trào ra. Đến bây giờ Khôi mới hiểu cô vẫn còn yêu Duy nhiều lắm. Yêu một người không dễ, nhưng dễ quên được một người lại càng khó hơn. Biết bao giờ em mới có thể không nhớ đến anh nữa, hả Duy?

Khôi lau nước mắt, những dòng nước mắt như không muốn khô, mà cứ rỏ trên những tờ giấy cô vừa rút ra khỏi phong bì. Cố chặn lại dòng nước mắt đang trào ra theo cảm xúc, Khôi bắt đầu đọc:

Mai Khôi yêu dấu muôn đời của tao

Khôi ơi, cho tao xin muôn ngàn lần, muôn vạn lần tạ lỗi cùng mày. Tao là con bạn khốn nạn, đáng nguyên rủa. Mày tốt với tao bao nhiêu, thương tao bao nhiêu, thì tao lại đối xử tồi tệ với mày bấy nhiêu. Mày đừng ngạc nhiên vì tại sao tao lại tự tử mình như thế, vì nếu khi mày biết được việc tao làm

hại mà thì những lời này chưa là gì so với tội của tao đâu. Mai Khôi ơi, tao viết ra đây không phải để mong được mà tha lỗi, mà chính là để tao thấy nhẹ lòng hơn khi được thú tội cùng mà.

Khôi ơi, mà còn nhớ lần đầu chúng mình gặp Duy không? Mà còn trêu anh ấy bằng cách làm anh ấy quê, vì tưởng mà đến để làm quen. Mà còn nói nếu tao thích Duy thì mà sẽ nhường anh ấy cho tao. Tao không nhận vì biết anh ấy chỉ thích mà thôi, lúc ấy thực sự trong thâm tâm, tao đã thích anh ấy rồi, và cũng mong mà không nhận thì tao sẽ kiếm cách để nhảy vào. Nhưng Khôi ơi, tình yêu nào phải việc đổi trao, nếu mà không chấp nhận tình yêu của Duy, thì anh ấy cũng sẽ yêu người khác, mà chắc chắn người ấy không phải là tao. Nếu Duy yêu người khác, thì làm sao tao còn cơ hội để tiếp cận anh ấy. Khi thấy mà và Duy yêu nhau, tao mừng lắm nhất là khi mà luôn kéo tao đi theo mà và Duy, khi anh ấy về phép.

Mai Khôi ơi, mà ngây thơ lắm. Mà tưởng tao thật tình mừng cho tình yêu của mà và Duy sao? Không đâu, tao hận mà thì đúng hơn, vì mà đã chiếm được tình yêu của Duy, nếu mà không hiện diện ở ngôi trường Luật này, biết đâu Duy sẽ chọn tao vì so với mà, tao cũng không thua kém gì, cũng xinh xắn, cũng dễ thương vậy. Khôi ơi, con nhỏ bạn đại khờ của tao, mà còn nhớ khi tao từ chối, không chịu đi chung với bọn mà, mà còn giận nói tao không thương mà, cuối cùng tao phải nói là, tao không muốn làm kỳ đà cản mũi mà yêu đương, thế thôi. Nhưng tao không nói với mà là tao cũng yêu Duy, ngồi chung để nghe Duy tán tỉnh, yêu đương mật ngọt với mà, tìm tao đâu như thế nào.

Khôi gốc của tao ơi, mà có biết khi đi với mà, tao vui vì được nhìn thấy anh ấy, nhưng phải chịu cảnh nát tim, nát ruột vì mà không, còn nếu không gặp thì tao lại nhớ anh ấy như điên cuồng. Phải làm sao đây. Yêu một người mà phải khổ như thế sao? Tao nghĩ đã nát óc, làm sao để Duy chỉ là của tao. Muốn được như vậy đầu tiên việc phải làm là phản bội

mày. Làm cho mày không còn nhớ đến tao, ghét tao và nhất là không nghi ngờ gì tao cả, bằng cách ra đi không giã từ. Còn với Duy chỉ với một tiểu xảo nhỏ, nhờ Duy đến phòng trọ, sửa dùm máy cassette, một ly nước, là Duy đã có lỗi với mày. Tao khôn nạn, tao bản thủ quá phải không Khôi.

Bây tao cố tình giăng và Duy đã vướng vào. Duy đã phải tự lánh xa mày vì anh ấy hiểu, khi biết chuyện anh ấy với tao, mày sẽ không bao giờ tha thứ, mặc dù anh ấy không hề có lỗi. Khi tao báo là có thai, Duy là người có trách nhiệm, anh ấy đã không bỏ rơi mẹ con tao, bây giờ thằng bé đã gần một tuổi. Tấm ảnh mày thấy là chụp cách đây bốn tháng, lúc tao biết là mình mắc bệnh ung thư, tao đã năn nỉ Duy chụp chung một tấm hình với con, để sau này khi tao không còn nữa, lớn lên con sẽ hạnh phúc khi thấy mình có cả mẹ lẫn cha. Tấm ảnh này không phải khoe để mày buồn, vì thật sự Duy chưa bao giờ yêu tao cả, trái lại còn hận tao là đàng khác. Đã có lần Duy mắng vào mặt tao:

- “Cô là kẻ khôn nạn, cô đã ăn cắp tình yêu của một người bạn thân nhất, có xứng đáng là người không? Đã vậy ngay đến đứa con này cũng là vật ăn cắp, cô ăn cắp của tôi. Lẽ ra đứa bé này phải là của Khôi. Cô biết không, đồ ăn cắp. Đừng bao giờ mong đợi sự yêu thương nơi tôi. Đòi tôi chỉ yêu duy nhất một mình Khôi. Nhớ đấy, chỉ một mình Mai Khôi thôi.”

Khôi ơi, tao nhục lắm chứ, nhưng tao đáng bị như vậy, chỉ có điều là tao ăn cắp vì yêu, Khôi ạ. Biết làm sao bây giờ.

Cuộc sống của tao không còn bao lâu nữa, tao sẽ cố gắng đến gặp mày một lần cuối, ôm mày một lần cuối là tao mãn nguyện rồi, không biết có được không. Đứa con của Duy tao cũng đã đem trao lại cho gia đình anh ấy rồi. Mọi việc đã xong xuôi, tao nghĩ mình có thể ra đi trong thanh thản.

Đọc xong lá thư này, mày có tha thứ cho tao hay là không thì tao cũng vẫn vui, vì đã giải được mọi nỗi thắc mắc trong lòng mày, cũng như tao đã giải bày được hết tâm tư của tao

với mày. Khôi ơi, tao luôn thương mày dù mày tin, hay không.

Con bạn tội lỗi và bất hạnh của mày.

Vĩnh Biệt. Yên Chi

TB: Duy bị thương đang nằm ở Tổng Y Viện Công Hòa. Phòng số... Hãy đến thăm, chắc Duy mừng lắm đó.

Xếp lá thư đầm nước mắt, ôm vào trong lòng, Mai Khôi thờ dài. Cô thấy Yên Chi thật đáng thương, và cô không có gì để oán trách hay ghét bỏ Chi cả, dù việc Chi làm có tàn nhẫn với cô. Rốt cuộc chỉ vì Yên Chi đã yêu một cách mù quáng, yêu không đúng cách mà khôn khổ cả một đời. Cô lắm bầm:

- Yên Chi, chờ tao, tao sẽ đến tìm mày để ôm mày thật chặt. Tao cũng thương mày nhiều lắm, Chi ạ.

Lát nữa đây, Mai Khôi dự tính sẽ đến Tổng Y Viện để thăm Duy. Cô sẽ nói với Duy là lời anh hứa đến nhà để chọn ngày làm đám hỏi, cô vẫn chờ đó. Đồng thời cô sẽ gặp bác sĩ Đông để xin lỗi về cuộc hẹn trưa nay mà cô đã thất hứa, luôn tiện giới thiệu vị hôn phu của mình cho anh biết luôn.

Tưởng tượng đến lúc gặp lại Duy, không biết mình sẽ nói gì với anh. Mai Khôi thấy xuyên xao, bồi hồi lạ. Trái tim nhỏ bé của cô từng bị tổn thương ngày nào, giờ như đang reo vui trở lại. Nghĩ đến Duy, Mai Khôi hát nho nhỏ:

“Em sẽ yêu anh trọn một đời, yêu như ngày đầu đôi ta chung lối...”

Duy ơi, rồi chúng mình sẽ bên nhau suốt cuộc đời, anh nhỉ. Nỗi buồn của thời gian vừa qua sẽ chỉ giống như những bóng mây trên nền trời cao kia. Nó sẽ bay đi, sẽ tan biến vào không gian bao la, vô tận, để trả lại cho bầu trời màu xanh bát ngát, đầy hy vọng. Phải không Duy?

Tucson- AZ- 30/7/2022

HÀNH TRÌNH PHÓ HỘI MIỀN TÂY

Nguyễn Đức Thu K16.

Thế là sau những năm tháng chờ đợi, chúng tôi đã thực sự lên đường, khởi hành cho một chuyến viễn du Miền Viễn Tây, phó hội Đại Hội Võ Bị lần thứ XXII tại Santa Ana, California từ ngày 1 đến ngày 3 tháng 7 năm 2022.

Miền Viễn Tây Hoa Kỳ rất rộng lớn, bắt đầu từ Bắc Alaska kéo dài xuống tận Nam Cali, giáp với ranh giới Mexico gồm 5 tiểu bang Alaska, Washington, Oregon, bờ Thái Bình Dương đến tận Tiểu bang Hawaii. Sau cùng là tiểu bang lớn nhất, có bờ biển và hải cảng đẹp nhất, có San Jose đông người Việt, có Thủ đô Little Saigon thân yêu. Đó là Tiểu Bang California.

Biển cổ 30 tháng Tư 1975 đã đưa gia đình chúng tôi lưu vong đến tận Thủ Đô Hoa Thịnh Đốn, Miền Đông Hoa Kỳ, cách xa California gần 2,700 dặm đường chim bay. Dầu biết Cali đẹp, quyến rũ, khí hậu ôn hoà, chúng tôi vẫn chưa hề một lần muốn tái định cư tại đây. Nhưng tại sao lúc nào tôi cũng muốn đến Cali khi có bất cứ cơ hội nào? Không lẽ tôi đã bỏ quên con tim tại San Francisco như bài hát, “I left my heart in San Francisco!”

Nhưng lần này thì lại khác. Chắc hẳn là phải có một lý do rất mạnh nào đó, đủ để làm cho chúng tôi nhất định đi phó

hội dù biết đại dịch COVID vẫn còn lảng vảng đâu đây. Phải nói là đã có một sợi dây vô hình, mãnh liệt như muốn lôi kéo chúng tôi trở lại thủ đô của Người Việt ty nạn thêm một lần nữa sau gần 3 năm tu thân tại gia vì đại dịch. Một động lực khác làm cho chúng tôi càng thêm phấn khởi vì chúng tôi tin chắc rằng tại Little Saigon thân yêu lần này, sẽ có rất đông các chị, các Huynh Đệ của Trường Mẹ và các cháu trong Tổng Đoàn TTNDH đang dang rộng vòng tay chờ đợi, thân ái đón chào. Chúng tôi tin chắc rằng sẽ không còn có việc bàn thảo về chuyện Võ Bị Bắc Nam Đông Tây và ước mong rằng sẽ chỉ thấy duy nhất, một tinh thần Võ Bị Quốc Gia truyền thống.

Để có một cuộc hành trình đáng ghi nhớ, vợ chồng chúng tôi đã hoàn tất một chương trình viễn du rất ngoạn mục từ Miền Đông đến Miền Tây, từ Bắc xuống Nam Cali trong đó có bốn ngày ngao du sơn thủy tại vùng Vịnh San Francisco, được nếm hầu hết các loại rượu vang danh tiếng tại NAPA, dự tiệc tái ngộ với đại gia đình chúng tôi tại Carmel By The Sea, gặp gỡ rất nhiều Huynh Đệ tại Thung lũng Hoa Vàng, được “mày tao chí tở” xả láng với mấy ông bạn già Khóa 16, rất u chi là thân tình.

Rồi chúng tôi lái xe từ San Francisco xuống Santa Ana trong hai ngày hai đêm trên Quốc Lộ 1, nổi tiếng là một trong những con đường dọc theo bờ biển đẹp nhất nhì thế giới. Chúng tôi đã băng qua các triền núi rất cao, quanh co nguy hiểm trên các cliffs của Big Sur dài trên 90 dặm, dừng lại thăm viếng hầu hết các danh lam thắng cảnh ven biển và đồi núi Cali, đi qua các thành phố biển đẹp tuyệt vời như Santa Maria, Santa Barbara, và Santa Monica, rồi trực chỉ Santa Ana cho ba ngày phở hội rất vui, rất huynh đệ, rất tung bùng. Tổng cộng tôi đã lái trên vùng đồi núi và bờ biển này là 692 dặm.

Sáng ngày 4th of July, chúng tôi tiếp tục lái xe, vượt 268 dặm đường trên các vùng sa mạc Nevada đầy nắng gió. Cuộc hành trình chấm dứt sau một đêm gần như không ngủ, cùng bạn bè góp tiền đốt pháo bông và tiền đèn mừng Lễ Độc Lập

Hoa Kỳ tại Las Vegas. Sau đó là hai ngày hai đêm lang thang trên các vùng thung lũng của kỳ quan vĩ đại Grand Canyon trước khi “home sweet home“.

Xin cảm ơn Ông Trên đã cho chúng tôi sau những cuộc vui tái ngộ thân đêm và đôi lúc gần như suốt sáng, đã thách đố được ông mắc dịch COVID19 và tuyệt đối ngoảnh mặt làm ngơ trước những lời mời chào của các nường Cô Vi Cô Na. Xin cảm ơn Tổng Lãnh Thiên Thần St. Michael đã dang đôi cánh rộng, bảo vệ cho chúng tôi vượt qua những chặng đường dài nhiều lúc rất nguy hiểm và về lại Thủ Đô Hoa Thịnh Đốn bình an.

Mục đích viết bài tường thuật này là để chia sẻ cùng đại Gia Đình Võ Bị những lý thú trong cuộc hành trình của vợ chồng chúng tôi, của một thủy thủ già, dù tuổi đời đã chồng chất nhưng tinh thần Võ Bị vẫn đong đầy, chí vẫn còn mong tiến bước, vẫn dư sức kham nổi những đoạn đường rất... dài, rất đầy thử thách để tham dự những ngày phó hội thật tuyệt vời vừa qua.

Nói như thế là chúng tôi đã bay đúng 1,170 dặm từ Thủ Đô Hoa Thịnh Đốn đến Thủ phủ Dallas Texas, rồi từ Texas đến San Francisco thêm 1,464 dặm. Máy bay đáp xuống 8 giờ 15 đêm 24 tháng 6 khi Vịnh San Francisco vừa lên đèn rực sáng. Nơi đây có một vẻ đẹp rất lung linh, huyền ảo về đêm. Từ trên cao nhìn xuống, cầu Golden Gate Bridge uốn lượn khoe mình lấp lánh trên cửa Vịnh như muốn quyến rũ khách thập phương, như muốn đón, như muốn chào ngày trở lại của chúng tôi.

Nơi đây, chúng tôi được thưởng thức đủ loại Sea Foods của vùng Vịnh, được nếm đủ các loại rượu vang trên thung lũng NAPA Valley và Healdsburg, đi thuyền cao tốc đến Point Reyes thăm ông bạn già Francis Drake. Nói đùa thôi chứ Point Reyes là một mũi đất nổi bật ra biển và là một điểm du lịch nổi tiếng của những người yêu biển, tọa lạc phía Bắc California ngay

bên bờ Thái Bình Dương. Point Reyes cách San Francisco chỉ 30 dặm, có vịnh Drakes nổi tiếng. Vịnh Drakes Bay được đặt theo tên của người thủy thủ già Francis Drake, đã khám phá vịnh này năm 1579, nhưng tiếc thay vì sương mù dày đặc hay vì một lý do nào đó, ông đã không có cơ hội để khám phá cách đó không xa, là một cửa vịnh sau này được nổi tiếng vào bậc nhất nhì thế giới, được gọi là vịnh San Francisco thay vì “San Francisdrake”.

Lang thang núi đồi sóng biển bốn ngày cũng quá đủ tại Bắc Cali, vợ chồng chúng tôi phải khởi hành, lái xe đi về Santa Ana trên Pacific Coastal Hwy 1 vừa ngao du sơn thủy, vừa tính cho đúng giờ tham dự đêm đầu tiên phó hội ngày 1 tháng 7.

Từ San Francisco, chúng tôi quyết định chạy dọc theo sườn núi và ven biển, vừa lái xe, vừa ngắm cảnh vừa nghe nhạc. Rời nơi đây là cả một tiếc nuối. Tôi rất thích cảnh đẹp hùng vĩ của Vịnh nên có thể hát bản “I left my heart in San Francisco” rất chuẩn. Nếu có dịp, tôi sẽ hát cho các huynh đệ nghe. Tôi đang thì thầm bản nhạc rất hay này, vì tôi đã có một kỷ niệm bỏ lại rất đẹp nào đó của thời trẻ tuổi khi sang Hoa Kỳ du học năm 1971.

I'm going home to my city by the Bay

I left my heart in San Francisco

High on a hill, it calls to me

To be where little cable cars climb halfway to the stars

The morning fog may chill the air, I don't care

My love waits there in San Francisco

Above the blue and windy sea

When I come home to you, San Francisco

Your golden sun will shine for me

When I come home to you, San Francisco

Your golden sun will shine for me...

(Giờ đây tôi trở về thành phố của tôi bên vịnh biển êm đềm

*Tôi gửi lại trái tim mình ở San Francisco,
cao cao trên ngọn đồi kia
Giờ đây, con tim cất tiếng gọi tôi trở về nơi mà,
chiếc cáp treo nhỏ đã được nửa đường đến với các vì sao
Nơi sương mù buổi mai ngập tràn không khí
Tôi chẳng cần quan tâm,
Tình yêu của tôi đang chờ đợi nơi đây tại San Francisco.*

*Trên mặt biển xanh lộng gió,
Khi tôi quay về với người, hồi San Francisco yêu dấu,
Ánh mặt trời vàng óng, sẽ soi sáng con đường tôi đi.)*

Khi đến Thành phố biển Monterey, chúng tôi quyết định nghỉ qua đêm tại đây vì đã có chương trình đại gia đình đoàn tụ suốt ngày tại khu thị trấn biển rất thơ mộng “Carmel By The Sea” cạnh Monterey.

Carmel By The Sea còn có tên khác là Monterey Bay. Khi tạo dựng khu thị trấn này, Carmel by the Sea được các kiến trúc gia lấy cảm hứng từ những kiến trúc lãng mạn Châu Âu. Trung tâm thành phố có nhiều con hẻm như Đà Lạt, ẩn sâu giữa những sân vườn có kỳ hoa dị thảo, đẹp như tranh. Có các phòng trưng bày nghệ thuật, khu nếm rượu vang danh tiếng, nhiều tiệm bán hàng nhỏ, các tiệm cà phê ấm cúng và các tiệm ăn sea foods tươi ngon. Có thể nói tóm gọn ăn uống ở đây, ngồi lả lơi với gió biển tại đây là “nhất định không say là không muốn zìa”. Địa điểm thu hút du khách nhiều nhất là bãi biển Carmel Beach tuyệt đẹp nằm cạnh con phố chính Ocean Avenue. Carmel Beach là một bãi biển cát trắng rộng, hai bên là những cây tùng bách đêm ngày reo rất tiếng nhạc theo cánh gió bên cạnh những vách đá có những dốc đứng cheo leo. Cuối phía Bắc của bãi biển, nếu chúng ta nhìn lên đỉnh vách đá cao vút, sẽ thấy những ‘hắc công tử, bạch công tử’ đang chơi golf trên Pebble Beach Golf Links nổi tiếng thế giới. Tài tử Clint Eastwood đã từng là thị trưởng của thị trấn này.

Cạnh đó là Monterey, thành phố du lịch, có nhiều cảnh và

khách sạn đẹp tọa lạc ngay trên bờ biển. Chúng tôi đã đi thăm Monterey Aquarium, một Aquarium lớn quy tụ các loài sinh vật biển quý, được xây dựng ngay trên hải cảng của thành phố.

Sáng hôm sau, chúng tôi từ già Monterey rồi tiếp tục cuộc hành trình men theo dốc biển, lái xe đi đến 17-Mile Scenic Drive danh tiếng. Con đường chạy lòng vòng quanh sân Golf Pebble Beach. Đường này chỉ 17 dặm thôi, nhưng rất nổi tiếng, rất đẹp, được xếp vào loại scenic road, một trong những con đường có muôn hoa đủ loại, đủ màu sắc, có những cây ‘Bonsai’ được cắt xén công phu và lạ lùng. Con đường này cũng chạy ngang qua hai khu nhà giàu tại Pacific Grove và Pebble Beach, gồm những nhân vật nổi tiếng như Clark Gable, Humphrey Bogart, Clint Easwood...

Từ 17-mile scenic Drive về Los Angeles thì thật là nguy hiểm cho người lớn tuổi lái xe vì Pacific Coastal Hwy 1 quanh co, lên núi xuống đèo, đặc biệt là trên Big Sur. Nhiều kỳ quan thiên nhiên phơi mình trên bờ Thái Bình Dương, có rất nhiều nơi tuyệt đẹp nhưng cao ngất ngưởng. Có những nơi không cao mà tưởng như đang treo lơ lửng lưng chừng núi, chạy quanh chạy co, chạy lên chạy xuống quanh các đèo trùng trùng điệp điệp dài tưởng như vô cùng tận.

Kế tiếp là Hearst Castle. Đây là một lâu đài tôi không muốn bỏ qua chỉ cách St Luis Obispo chừng một giờ lái xe sau khi đổ đèo Big Sur. Thật may, “người tình của tôi” tự dưng đổi ý, muốn ở lại qua đêm tại Obispo để cho tôi có cơ hội ngắm cảnh hoàng hôn đầy màu sắc và để nạp thêm năng lượng trước khi trực chỉ Santa Ana ngày mai cho kịp tham dự Đêm Truy Diệu Truyền Thống (*ngày đầu của 3 ngày phở hội*). Thế là thủy thủ già tôi quá đổi vui mừng, tà tà đổ đèo xuống núi, nhắm lâu đài Hearst Castle thẳng tiến.

Lâu đài Hearst, được kiến trúc sư danh tiếng Julia Morgan thiết kế và thuộc sở hữu của nhà tỷ phú William Randolph Hearst. Được kiến trúc sư Julia Morgan giúp, Hearst đã xây

dựng một nơi lý tưởng trong vùng đồi núi trùng điệp cho riêng mình. Một lâu đài vĩ đại mà ông gọi là La Cuesta Encantada, mà ngày nay được gọi là Hearst Castle.

Khoảng năm giờ chiều ngày 29 tháng 6 năm 2022, chúng tôi checked in tại TownePlace Suite in St Luis Obispo, cách Santa Ana chừng bốn giờ lái xe. Tại thành phố có nhiều trường đại học này, sau khi hoàng hôn vừa xuống chân trời, chúng tôi đã dung một bữa ăn chiều rất thịnh soạn trong một tiệm ăn Việt Nam có đầy đủ thức ăn VN ngon tuyệt cú mèo. Còn có cả ‘cô nhắc’ (không phải cô Na cô Vi) và rượu chát đồ nữa. Chín giờ tối, trở về khách sạn, vừa ngả lưng xuống thì thấy chân tay thật sự rã rời. Nghĩ lại, với tuổi đời đang đi vào mùa Đông, đã bay gần 3,000 dặm từ Đông sang Tây, lang thang chén chú chén anh, chén bạn chén bè năm ngày liên tục, thăm viếng các thành phố, vượt qua các vùng đồi núi, bờ biển cheo leo, lại còn đôi lúc, lội bộ lên rừng, xuống suối để chỉ vì ham zui, hạm ngắm cảnh đẹp, chụp hình thì đúng là tôi đã quá liều lĩnh...

Sáng ngày 1 tháng 7 vừa thức giấc, tôi đã thấy mặt trời chói chan trên biển cả mênh mông. Ôi, thật hú hồn, vẫn còn bảy giờ nữa là khai mạc Đêm Truy Diệu Truyền Thống, nhưng còn phải lái xe ít nhất là bốn tiếng, chưa kể Google báo động là sẽ có “very heavy traffic in Los Angeles”. Cũng may ‘người tình’ của tôi, hôm qua thấy tôi hơi rã rời vì mấy ly ‘cô nhắc’, nên đã dọn hành lý lên xe trước. Thế là vợ chồng chúng tôi phóng ẹ, chỉ kịp bỏ lại \$10 cho người dọn phòng và nói lời ‘bái bai’ với cô nàng receptionist, không đẹp lắm nhưng có 2 cái răng khểnh rất duyên. Thế là xa lộ thênh thang ta tăng tốc độ tôi đa thẳng tiến về Thủ Đô Little Saigon. Trên đường khi thấy McDonald’s thì tôi vẫn dừng lại, gặp Starbucks thì tôi không thể ngoảnh mặt làm ngơ.

*Thủ đô ơi Thủ đô,
Đoàn ta ta đang về đây!
Here we go Santa Ana, oh!
Here we go, Santa Ana, oh!*

*Hey, Santa Ana, we've been there before
We touched down the door at those Little Saigon Gates
Hey, Santa Ana! We've been there before
So near to the shore, but it's so far away...*

Nhìn tôi vừa lái xe vừa nhâm nhi cà phê vừa hát nghêu ngao, bà xã tôi phá lên cười. Tôi chưa bao giờ thấy nàng cười **tuyệt đẹp như vậy**.

SANTA ANA, ĐÊM TRUY ĐIỆU TRUYỀN THỐNG **Thứ Sáu ngày 1 tháng 7 năm 2022**

Sau gần năm giờ lái xe và kẹt xe tại Los Angeles, cuối cùng chúng tôi cũng đã đến nơi phò hội. Checked in khách sạn xong, nghỉ ngơi đôi chút là chúng tôi phóng đến Tượng Đài Chiến Sĩ Việt Mỹ khi đã có hàng trăm người tề tựu chờ hoàng hôn xuống để khai mạc. Bức tượng hai người lính Việt Mỹ đứng sừng sững, trông thật oai nghiêm nhưng mang những nét rất buồn của thời chinh chiến. Trong một thoáng rất nhanh, lòng tôi chợt trùng xuống, rất nhớ và rất thương tiếc những bạn bè và huynh đệ của mình đã vĩnh viễn ra đi.

Tại đây tôi được ông Tổng Hội Trường chào mừng, dẫn đi một vòng giới thiệu với rất nhiều Huynh Đệ, các khóa, và phu nhân. Nếu có ai hỏi tôi về cảm tưởng chợt đến lúc đó, tôi chỉ có thể trả lời bằng một sự im lặng vì cảm động. Chỉ có tình huynh đệ truyền thống, rất thiêng liêng của Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam mới cho tôi cảm thấy ngay những người mà tôi đang bắt tay là anh em của tôi, dù gần cả một đời người chưa hề biết tên hay gặp mặt nhau.

Rồi màn đêm đang buông xuống và Lễ Truy Diệu bắt đầu...

*Lúc bấy giờ ...
Trên cánh đồng chiêm Bắc Việt,
Bên con rạch nhỏ Đông Nai,
Trong đám rừng sâu Trung Việt,
Phút chốc Liệt Vị đã trở nên người thiên cổ*

*Sự nghiệp đang công đeo đuổi,
thôi đành gián đoạn nửa đường!
Chí tang bồng hăng mong thực hiện,
thôi cũng đành ôm hận ngàn thu...*

Tại Đài Tưởng Niệm Việt Mỹ.

Có lẽ tôi phải trích một đoạn trong bài viết của CSVSQ Phạm Văn Hòa, người đàn em và khóa 18 của anh đã từng có một cơ hội quý giá tham dự Lễ Truy Diệu đầu tiên tại Vũ Đình Trường mới của TVBQGVN trên đồi 1515 nhân dịp Lễ Mãn Khóa 16 của chúng tôi cách đây vừa đúng 60 năm. Hòa đã diễn tả lại ý nghĩa của Đêm Truyền Thống như sau:

...”Theo truyền thống Võ Bị, đây là buổi lễ được tổ chức vào đêm trước ngày các sĩ quan tân khoa ra trường để phục vụ quê hương dân tộc, bảo vệ giang sơn cẩm tú do tiền nhân dày công khai phá. Dưới ánh đuốc bập bùng tại Vũ Đình Trường Lê Lợi của Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam, các sĩ quan tân khoa ngày mai với lời thề đáp lời sông núi, trong tinh thần “Tổ Quốc – Trách Nhiệm – Danh Dự”, trước anh linh của các Huynh Đệ đã hy sinh và trước sự chứng kiến của các cựu SVSQ đại diện các khóa thuộc các Quân Binh Chủng trở về

tham dự.

Buổi lễ thật cảm động, trong tiếng gió hú từng hồi trên Vũ Đình Trường, qua đồi núi chập chùng Đà Lạt, trong ánh lửa bập bùng dưới màn sương mong manh, trong mùi thông thoang thoảng không gian thơm mùi quế hương, hòa cùng tiếng chiêng trống trong bài “TRUY ĐIỀU”. Tất cả tạo thành hình ảnh thiêng liêng đặc thù hẳn sâu trong tâm khảm của các người con xuất thân từ trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam.

Quả thật như vậy, đưa mắt nhìn quanh, tôi thấy hàng trăm CSVSQ và thân hữu đã cúi đầu im lặng khi tiếng chiêng trống vang vọng trong đêm hòa nhịp với những âm thanh gió cuốn giữa những ánh đuốc chập chờn như đang chiêu gọi anh hồn từ sử về chứng giám. Có nhiều phu nhân đã khóc, có nhiều Huynh Đệ đã ngẩng đầu lên cao hay mím môi để cố dấu những giọt nước mắt “vô cùng thương tiếc” của mình.

Xin cảm ơn Ban Tổ chức, xin cảm ơn tình tự Võ Bị vẫn còn lắng đọng đâu đó trong tận đáy lòng của chúng ta.

SANTA ANA CHÀO CỜ VÀ HỌP KHOÁNG ĐẠI 2 NGÀY

Thứ Bảy ngày 2 và Chủ Nhật ngày 3 tháng 7 năm 2022

Vợ chồng chúng tôi thức dậy thật sớm chuẩn bị đến tham dự Lễ chào Quốc Kỳ VNCH và tham dự lễ khai mạc phiên họp khoáng đại của Đại hội Võ Bị Toàn Cầu lần thứ XXII. Ban Tổ chức đã hoàn thành một Lễ Chào Cờ rất đúng quân cách. Từ Toán Quốc Quân Kỳ cho đến hàng rào danh dự của các CSVSQ, từ nghi thức đón chào vị Niên trưởng thâm niên chủ tọa cho đến các chi tiết nghi lễ, tất cả đã diễn tiến rất trang nghiêm rất truyên thống.

Mặc dầu là một sĩ quan Hải Quân đã rời xa Trường Mẹ 60 năm nhưng tôi rất hãnh diện hôm nay được về đứng chung với các Huynh Đệ Võ Bị từ khoá 4 đến khoá 31. Tôi có cảm tưởng như được về lại mái trường xưa, trở lại thời 60 năm trước đây,

cùng với ba khoá đàn em 17, 18, và 19 trên Vũ Đình Trường ngày nào trong ngày Lễ Mãn Khóa 16 của chúng tôi. Tôi đã thấy lại chúng tôi trong Đại Lễ phục màu trắng với gù vai truyền thống màu đỏ với đội hình thật uy nghiêm trước khán đài danh dự. Tôi đã thấy các khóa đàn em với súng và cờ kiếm đầy màu sắc dàn hàng thẳng tắp phía sau. Tôi đã thấy SVSQ Thủ Khoa Bùi Quyền (*mà giờ đây anh đã đi rồi*) đứng trên bục cao với cung kiếm sáng ngời đang chỉ huy một liên đoàn SVSQ có 4 khoá hiện diện. (*Lần đầu tiên TVBQGVN có một*

NT Nguyễn Đức Thu, K16 và phu nhân trước Lễ Chào Cờ sáng Thứ Bảy, 2 tháng 7 năm 2022 tại Westminster Civic Center, California, Hoa Kỳ.

số lượng lớn SVSQ tham dự như thế.) Tôi đã thấy trên khán đài có Tổng Thống Đệ Nhất Cộng Hoà, có Phó Tổng Thống, Đại Tướng Tổng Tham Mưu Trường QLVNCH, Bộ Trưởng Quốc Phòng, có hầu hết các thành viên Lương Viện Quốc Hội, hầu hết các bộ trưởng trong Nội Các, các Ngoại Giao Đoàn, các tư lệnh Quân Binh Chủng, tư lệnh Quân Đoàn, các sĩ quan đại diện các Khoá và hàng ngàn quan khách danh dự... Dĩ nhiên là tôi không thể quên vị Chỉ Huy Trưởng TVBQGVN trẻ tuổi tài cao Trần Ngọc Huyền trong quân phục Đại Lễ với kiếm dài ngang hông, trông rất đẹp trai và oai phong trên xe

duyet binh qua các hàng SVSQ Danh Dự.

Thật là những kỷ ức đáng hãnh diện, những gì cao quý nhất mà tôi luôn mang theo như những hành trang trong suốt 60 năm sau của đời mình.

Từ những nghi lễ trang nghiêm trong hai ngày qua, dầu không thể so sánh được với các nghi lễ lớn tại Trường VBQGVN, nhưng ít nhất cũng đã giúp cho chúng ta tìm thấy lại những truyền thống và danh dự của Trường Mẹ.

Từ những phiên họp khoáng đại trong hai ngày qua, dầu không được đông đảo như những Đại Hội trước, một phần vì đại dịch COVID vẫn còn lảng vảng đâu đây, một phần vì tuổi già đã ngăn cản bước chân của rất nhiều Huynh Đệ, nhưng ít nhất cũng đã giúp cho chúng ta tìm thấy lại tình huynh đệ chân thật bất khả phân của chúng ta.

Tôi đã thấy rõ những tay bắt mặt mừng từ trái tim, những vòng tay ôm, những thăm hỏi nhiệt tình. Tôi đã nghe rõ những tiếng cười rộn rã. Qua những tiếng mày tao chi tở khắp nơi, tôi còn thấy hình như mọi người đều coi nhau như anh em một nhà. Tinh thần này phải nói là chỉ có từ truyền thống huynh đệ của TVBQGVN của chúng ta mà thôi.

SANTA ANA, Đêm Tri Ân Gia Đình Võ Bị Thứ Bảy ngày 2 tháng 7

Nhân dịp Tổng Hội Võ Bị tổ chức Đại Hội Võ Bị Toàn Cầu XXII, cũng như đánh dấu 22 năm Tổng Đoàn TĐ/TTNDH thành lập, Tổng Đoàn đã tổ chức một Đêm Tri Ân Gia Đình Võ Bị thật đầy ý nghĩa. Những lời cảm ơn chân thành của thể hệ thứ hai dành cho các bậc sinh thành rất cảm động trong một không gian trẻ trung, vui nhộn và một chương trình văn nghệ liên tục rất văn nghệ không thua kém gì các trung tâm ca nhạc nổi tiếng tại hải ngoại. Ngoài ra còn được các cháu khoán đãi một buổi tiệc tràn đầy các món ăn rất Việt Nam tuyệt ngon. Riêng Nguyễn Đức Thu thì còn được MX Lê Khắc Phước K25 tiếp đãi ân cần nên khi ra về thấy mình lắc lư như con

tàu đi. Xin thành thật cảm ơn Tổng Đoàn Thanh Thiếu niên Đa Hiệu đã dành cho các bác, các chú một Đêm Tri Ân đầy ân tình, mãi mãi khó quên, nhất là nghi thức ‘Cài Hoa Tri Ân’.

Như quý Huynh Đệ đã biết,

Anh chị em TTNDH thuộc Tổng Đoàn đã gắn bó và sinh hoạt suốt hai thập niên qua là cũng nhờ sự thương yêu và yểm trợ của đại gia đình Võ Bị. Thành phần tham dự đông đảo năm nay của đại Gia Đình Võ Bị đã làm cho các cháu rất lên tinh thần. Tưởng cũng cần nói thêm, chương trình Đêm Tri Ân Gia Đình Võ Bị đã được các cháu TTNDH từ khắp nơi cùng hội tụ về Nam Cali để thực hiện. Adam Nguyễn K.14/2, Đoàn Trưởng Đoàn TTNDH Nam California, cũng là trưởng ban tổ chức cho Đại Hội TTNDH năm nay. Ngoài ra, phải xin dành một lời cảm ơn thật đặc biệt đến hai cháu điều khiển chương trình thật tuyệt vời : Cháu Nguyễn Diễm Nga K.17/2 rất đẹp gái, rất diu dàng, rất duyên dáng và cháu Nguyễn Hoàng Dũng Don K.21/2, rất đẹp trai, rất linh động và rất hoạt bát. Thanks a million!

SANTA ANA. Đêm Dạ Tiệc Võ Bị Toàn Cầu XXII Chúa Nhật ngày 3 tháng 7 năm 2022

Đêm Dạ Tiệc Đại Hội Võ Bị Toàn Cầu lần thứ XXII với nghi lễ chào cờ trang trọng. Tiếp theo là lời chào mừng của vị cựu Tổng Hội Trưởng, CSVSQ Nguyễn Văn Thiệt K18, trước khoảng 600 quan khách tham dự. Mọi người cũng được nghe qua lịch sử của Trường VBQGVN, ngôi trường quân sự cấp quốc gia lớn nhất Đông Nam Á, đào tạo sĩ quan Hải, Lục Không Quân hiện dịch cho Quân Lực VNCH trước năm 1975. Ngôi trường này một thời nổi tiếng về Truyền Thống Huynh Đệ, phương pháp huấn luyện, tư cách lãnh đạo chỉ huy và thái độ dấn thân sẵn sàng hy sinh cho Tổ Quốc.

Tiếp theo là nghi thức bàn giao chức vị Tân Tổng Hội Trưởng cho CSVSQ Nguyễn Phước Ái Đình Khóa 26. Quan khách cũng được nghe những lời phát biểu rất tình nghĩa

huynh đệ Võ Bị của ông. Tân THT cũng mong ước chúng ta sẽ cố gắng duy trì Truyền Thống và Danh Dự của Trường Mẹ trong bất cứ hoàn cảnh nào. Các Huynh Đệ và quan khách đã vỗ tay thật lâu để chúc mừng Tân Tổng Hội trưởng và cũng là Hội Trưởng Hội CSVSQ Võ Bị Nam Cali suốt bao năm trời. Chắc chắn tràng vỗ tay cũng để bày tỏ sự cảm kích tinh thần Võ Bị hết mình cũng như sự hy sinh ‘vác ngà voi’ hiếm thấy từ một CSVSQ/ TVBQGVN.

Các phu nhân Khóa 20.

Một chương trình văn nghệ phong phú rất phong phú, lôi cuốn từ đầu chí cuối. Những bản hùng ca do các phu nhân và các CSVSQ trong những quân phục Hải Quân, Không Quân, TQLC, Nhảy Dù, Biệt Động Quân, Bộ Binh, Pháp Binh, Thiết Giáp,... cùng hợp ca đã tạo nên những tràng pháo tay không dứt. Tiệc đã sắp tàn nhưng những bài hợp ca, tiếng nhạc quân hành, những lời ca yêu nước đã khiến các phu nhân cùng các phu quân trong những dạ phục đầy màu sắc cùng nhảy lên sân khấu, cùng vỗ tay, cùng hát, đã làm cho không gian dạ tiệc một lần nữa trở thành nóng hơn, hấp dẫn hơn. Mọi người cùng đứng lên, cùng hát giữa một rừng cờ vàng phát phới khắp các bàn tiệc cho đến tận khuya.

Đại Hội XXII tại Miền Nam nắng ấm California trong ba ngày tại Thủ Đô Người Việt tỵ nạn Little Saigon đã kết thúc trong một không gian rất Võ Bị và đầy tình tự Huynh Đệ truyền thống. Đại hội chắc chắn sẽ để lại một tiếng vang rộng lớn khắp nơi. Chắc chắn sẽ ghi lại được những kỷ ức tuyệt đẹp và sẽ đem lại sự hãnh diện cho những Người con xuất thân từ Trường Mẹ.

Xin cảm ơn Ban Tổ chức, cảm ơn Tổng Hội, cảm ơn quý chị, quý Huynh Đệ và các cháu trong Tổng đoàn TTNDH đã cùng nhau nối kết lại sợi dây thân tình đại gia đình Võ Bị.

Xin cảm ơn Trường Mẹ đã đào tạo ra những người, con cháu ở bất cứ hoàn cảnh nào cũng luôn luôn tự hào:

MỘT NGÀY VÕ BỊ, MỘT ĐỜI VÕ BỊ

Rất thân mến và hẹn sẽ có một ngày lại cùng tái ngộ.

(Hoa Thịnh Đốn)

Các phu nhân Khóa 26..